

Zitting 1981

16 945

Wijziging van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen, vaststelling van een nieuwe bijlage als bedoeld in artikel 6 van die wet en wijziging van de onteigeningswet inzake het horen van de Raad van State

C

NADER RAPPORT

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 18 juni 1981

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 2 maart 1981, nr. 57, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State, zijn advies betreffende het bovenvermeld ontwerp rechtstreeks aan de eerste ondergetekende te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 8 mei 1981, nr. 810429/6, mogen wij U hierbij aanbieden.

1. Strekking en opzet van het wetsontwerp

De Raad van State betuigt zijn instemming met de voorgenomen indiening van het wetsontwerp vóór 1 juli aanstaande, alsmede met de gekozen opzet van het ontwerp.

2. Wijziging van de artikelen 1 en 5 van de Wet Arob

2.1. De systematiek van de wet

De Raad merkt op dat de uitsluiting van Arob-beroep ingevolge de artikelen 1 en 5 van de Wet Arob op uiteenlopende gronden steunt. Volgens de Raad kan moeilijk van een duidelijke systematiek worden gesproken. Hij meent overigens bij gelegenheid van dit wetsontwerp niet op een fundamentele bezinning te moeten aandringen.

Zoals wij in de memorie van toelichting hebben aangegeven, nemen artikel 1 en artikel 5 toch een duidelijk verschillende plaats in het systeem van

de Wet Arob in: eerstgenoemd artikel zondert bepaalde administratieve organen uit van de toepasselijkheid der wet, laatstgenoemd artikel daarentegen bepaalde categorieën beschikkingen. Deze systematiek hebben wij in acht genomen bij de wijzigingen van de Wet Arob die nodig bleken bij het vervallen van de huidige negatieve lijst.

De Raad van State werpt in dit verband nog de vraag op of de uitzonderingen onder de (bestaande) letters k–m van artikel 5 aandacht verdienen voor zover aan het maken daarvan de veronderstelling ten grondslag ligt dat een sluitend systeem van rechtsbescherming bij een gespecialiseerde administratieve rechter bestaat. Deze veronderstelling is, aldus de Raad, met zoveel woorden ten aanzien van artikel 5, letter m, uitgesproken; in de praktijk blijkt zij echter niet in alle gevallen juist te zijn. De Raad wijst in dit verband op beschikkingen inzake vergunningen tot het plaatsen van een auto-maat met tabaksprodukten, en dringt erop aan, te gelegener tijd aan zulke gevallen aandacht te besteden.

Deze opmerkingen van de Raad komen kennelijk deels uit een misverstand voort. Anders dan de Raad meent, berusten de uitzonderingen onder de (bestaande) letters k–m niet op de veronderstelling dat ter zake een sluitend stelsel van rechtsbescherming bestaat. Wel is blijkens de wetsgeschiedenis ten aanzien van de uit-

zonderingen onder k en m in aanmerking genomen, dat de wetgever in ander verband reeds heeft afgewogen in welke gevallen wel en in welke geen beroep op de rechter zou moeten openstaan. Dit geldt voor beschikkingen op het gebied van de positie van overheidspersoneel en beschikkingen op fiscaal terrein (zie de memorie van toelichting bij het ontwerp van Wet beroep administratieve beschikkingen, Bijl. Hand. II 1958–1959, 5363, nr. 3, blz. 14). Wij erkennen overigens dat er in bepaalde gevallen, zoals het door de Raad genoemde geval van vergunningen tot het plaatsen van een auto-maat met tabaksprodukten, aanleiding bestaat een aanvulling van de regeling inzake de rechtsbescherming op dat terrein te overwegen. De eerste ondergetekende zal hiervoor de aandacht van de Staatssecretaris van Financiën vragen.

2.2. Beschikkingen inzake verkiezingen

De Raad van State constateert dat de voorgestelde wijzigingen van de artikelen 1 en 5 ertoe strekken dat (a) beschikkingen van stembureaus, hoofdstembureaus en centrale stembureaus niet langer van Arob-beroep worden uitgesloten, met dien verstande evenwel dat (b) – ingevolge het nieuwe onderdeel q van artikel 5 – geen voorzieningen als in de Wet Arob bedoeld zullen openstaan tegen «beschikkingen

inzake de nummering van kandidatenlijsten, de geldigheid van lijstverbindingen, het verloop van de stemming en de vaststelling van de uitslag van verkiezingen». De Raad behoudt zich zijn oordeel over a voor, omdat ter toelichting daarvan verwezen is naar een wetsontwerp tot wijziging van de Kieswet en de Wet Europese verkiezingen, welk ontwerp nog niet bij de Raad ahangig was.

U heeft laatstbedoeld ontwerp op 7 mei 1981 bij de Raad ter overweging gebracht. Nadat de Raad over dat ontwerp advies heeft uitgebracht, zal de tweede ondergetekende in zijn nader rapport aan U ingaan op de eventuele opmerkingen van de Raad.

Over het hier met b aangeduide voorstel (nieuw onderdeel q van artikel 5) merkt de Raad op, dat de voorgestelde bepaling blijkens zijn bewoordingen niet alleen betrekking heeft op verkiezingen krachtens de Kieswet en de Wet Europese verkiezingen, maar ook, bij voorbeeld, op verkiezingen bij ruilverkavelingen. Naar het oordeel van de Raad zal, indien deze niet zijn bedoeld, de beperking in de wetstekst moeten worden vermeld, of, indien deze wel zijn bedoeld, de toelichting moeten worden aangepast.

De aan de Raad voorgelegde tekst, zo merken wij in antwoord hieromtrent op, gebruikte de term «verkiezingen». Deze term duidde naar onze oorspronkelijke opvatting voldoende aan, dat het hier gaat om verkiezingen van personen. In de Ruilverkavelingswet is geen sprake van zodanige verkiezingen, maar van een «stemming» over het besluit tot ruilverkaveling, (artikel 37 Ruilverkavelingswet 1954). De opmerking van de Raad heeft ons wel aanleiding gegeven de tekst van het voorgestelde nieuwe onderdeel van artikel 5 aan te passen. Gesproken wordt nu van «verkiezingen van de leden van vertegenwoordigende organen». Het desbetreffende gedeelte van de memorie van toelichting hebben wij herzien. Ook hebben wij van de gelegenheid gebruik gemaakt, om de tekst van het nieuwe onderdeel q van artikel 5 nog iets nader te preciseren, door na «het verloop van de stemming» in te voegen: de stemopneming.

2.3. Beschikkingen van de Onderwijsraad

De Raad van State acht de toelichting op ons voorstel, de Onderwijsraad op te nemen in artikel 1 onder de organen welke beschikkingen niet voor Arob-beroep vatbaar zullen zijn, niet overtuigend. De Raad vermag niet in

te zien dat de mogelijkheid van beroep tegen beschikkingen van een onafhankelijk orgaan op een administratieve rechter aan het gezag van de beslissingen van dat orgaan of anderszins aan de positie van dat orgaan afbreuk zal doen. Het college oppert de mogelijkheid dat wij de Onderwijsraad zouden zien als een college dat mede met rechtspraak is belast. In dat geval zou de Raad van State het echter nodig achten dat de toelichting wordt herzien en een wijziging van de Wet van 21 februari 1919 (Stb. 49), houdende instelling van een Onderwijsraad wordt aangekondigd.

Naar aanleiding van deze bedenkingen van de Raad merken wij het volgende op. In de memorie van toelichting hebben wij niet gesteld – zoals de Raad meent – dat de mogelijkheid van beroep op een administratieve rechter tegen beschikkingen van de Onderwijsraad aan het gezag van de beslissingen van die raad of anderszins aan zijn positie afbreuk zal doen. In de memorie van toelichting hebben wij veel eerder betoogd dat aan de in artikel 24, tweede lid, van de Wet op het voortgezet onderwijs getroffen regeling afbreuk zou worden gedaan indien de beslissingen van de Onderwijsraad nog eens door een ander orgaan getoetst zouden worden. In dat verband hebben wij gewezen op de positie van de bijzondere scholen; mede met het oog hierop is op voorstel van de zogenoemde bevredigingscommissie indertijd de regeling getroffen ingevolge welke geschillen tussen de onderwijsinspectie en het bevoegd gezag van een school over de vraag of een leerplan voldoet aan de toepasselijke voorschriften, door de Onderwijsraad in hoogste ressort worden beslist. In het licht van het vorenstaande zien wij geen aanleiding, wijziging te brengen in ons voorstel ter zake of in de motivering ervan.

2.4. Beschikkingen gegeven op grond van een wettelijk voorschrift ter bescherming van de veiligheid van de staat

De Raad van State merkt op dat de voorgestelde formulering van het nieuwe onderdeel i van artikel 5 enerzijds ruimer, anderzijds beperkter is dan de bewoordingen van artikel 76, eerste lid onder d, van de Luchtvaartwet en de artikelen 29A–29F en 34A van de Rijkssoctrooiwet. In aansluiting hierop plaatst de Raad enige kritische kanttekeningen bij de toelichting op dit voorstel, waarin verwezen is naar de beperkingen in verband met de veiligheid van de staat in artikel 4 onder b

van de Wet openbaarheid van bestuur en artikel 24, derde lid, van de Wet Nationale ombudsman. De Raad vraagt zich met name af of de ruime formulering van het voorgestelde nieuwe onderdeel i van artikel 5 er ook toe strekt een onderzoek door de Arob-rechter uit te sluiten naar de vraag of rechtmatig op grond van artikel 4 onder b van de Wet openbaarheid van bestuur informatie is geweigerd. Moet, zo vraagt de Raad onder een «wettelijk voorschrift ter bescherming van de veiligheid van de staat» mede worden begrepen een voorschrift als bedoeld in artikel 4 onder b van de Wet openbaarheid van bestuur of artikel 24, derde lid, van de Wet Nationale ombudsman? De Raad concludeert dat heroverweging van het voorstel geboden is, en dat vooreerst het begrip «voorschrift ter bescherming van de veiligheid van de staat» nader dient te worden bepaald en de strekking ervan dient te worden verduidelijkt.

De door de Raad van State geuite bedenkingen hebben ons aanleiding gegeven, het wetsontwerp en de memorie van toelichting op dit punt te herzien. Bij nader inzien komt het ons gewenst voor, de formulering van het nieuwe onderdeel i van artikel 5 nauwer te doen aansluiten bij de genoemde artikelen van de Luchtvaartwet en de Rijkssoctrooiwet. Dit onderdeel zal kunnen komen te luiden: «beschikkingen, gegeven op grond van een wettelijk voorschrift ter beveiliging van de militaire belangen van het Koninkrijk of zijn bondgenoten». Hierdoor zal de beperkte strekking van de onderhavige uitzondering beter tot uitdrukking komen: alleen die voorschriften, welke specifiek op de beveiliging van de genoemde belangen gericht zijn, zullen eronder vallen. In dit verband wijzen wij erop dat de Afdeling rechtspraak blijkens een algemene overweging in haar uitspraak van 20 december 1976 (AB 1979, 70), waakt tegen een extensieve interpretatie van de uitzonderingen op de beroepsmogelijkheden van de Wet Arob. De normen, vervat in artikel 4, onder b, van de Wet openbaarheid van bestuur en artikel 24, derde lid, van de Wet Nationale ombudsman hebben, anders dan de hierboven vermelde artikelen van de Luchtvaartwet en de Rijkssoctrooiwet, niet rechtstreeks de beveiliging van militaire belangen ten doel, maar dienen de bescherming van deze en andere belangen via een beperking van het recht op informatie onderscheidenlijk de toegang voor de ombudsman tot bepaalde plaatsen.

2.5. Beschikkingen inzake de distributie enz. van goederen in buitengewone omstandigheden

Met het desbetreffende nieuwe onderdeel van artikel 5 betuigt de Raad zijn instemming.

2.6. Beschikkingen betreffende financiële bijdragen aan publiekrechtelijke lichamen

De Raad van State merkt op dat blijkens de memorie van toelichting het onderhavige onderdeel van het wetsontwerp niet rechtstreeks betrekking heeft op het vervallen van de negatieve lijst. De Raad vraagt zich dan ook af of dit onderdeel in het wetsontwerp past, waarbij hij aantekent dat het ook niet door het intitulé en de considerans wordt gedekt.

Inderdaad maakt het vervallen van de huidige negatieve lijst het op zich zelf niet noodzakelijk, de uitzondering in artikel 5 betreffende financiële bijdragen aan publiekrechtelijke lichamen te herzien. Materieel is er echter wel degelijk een nauw verband. Het gaat hier om een uitzondering op de toepasselijkheid van de Wet Arob waarvan – evenals met betrekking tot de huidige negatieve lijst – bij de totstandkoming van de wet een heroverweging in het vooruitzicht is gesteld (zie Hand. II 1973–1974, blz. 4585). Nu inmiddels is gebleken, dat het onderhavige onderdeel van artikel 5 in zijn huidige vorm van onbevredigende uitkomsten kan leiden achten wij het gewenst, bij deze gelegenheid ook dit onderdeel te herzien. De mening van de Raad van State dat de voorgestelde wijziging niet door het intitulé gedekt zou worden, berust kennelijk op een misverstand. Wel merkt de Raad terecht op, dat in de considerans niet met deze wijziging is rekening gehouden. Wij hebben de considerans dan ook aangevuld.

Vervolgens zet de Raad van State zijn materiële bezwaren tegen de voorgestelde regeling uiteen. Hij stelt dat het probleem is geschapen door de keuze van de vorm van rijksbijdrageregelingen aan lagere lichamen, meestal gemeenten. Aanvankelijk meenden, aldus de Raad, vele gemeentebesturen dat zij zonder meer aan het oordeel van de rijksoverheid gebonden waren. De Afdeling rechtspraak heeft deze opvatting echter in een reeks van uitspraken verworpen: het gemeentebestuur is volgens deze jurisprudentie verplicht, zelfstandig te onderzoeken of de adviezen van de centrale overheid na zorgvuldig onderzoek tot stand zijn

gekomen en of zij niet innerlijk tegenstrijdige elementen bevatten. De Raad heeft overigens begrip voor het probleem dat dit voor gemeentebesturen oproept. Hij meent echter dat de oplossing niet in een beroepsmogelijkheid, maar in het kiezen van andere vormen van uitkeringen aan burgers ten laste van het rijk gevonden zal moeten worden.

Het betoog van de Raad kan ons er niet van overtuigen, dat handhaving van het desbetreffende onderdeel van artikel 5 in zijn huidige vorm de voorkeur zou verdienen. Allereerst merken wij op dat de beoogde decentralisatie van welzijnsbeleid uit hoofde van de voorgestelde Kaderwet specifiek welzijn ertoe zal leiden dat rijksbijdrageregelingen een beperktere plaats zullen innemen. Dit mag er echter niet toe leiden, dat berust wordt in een onbevredigende situatie inzake de huidige rechtsbescherming. Voorts wijzen wij erop dat de jurisprudentie van de Afdeling rechtspraak de gemeenten slechts tot een beperkte eigen beoordeling van het advies c.q. de beslissing van de centrale overheid verplicht. Dit brengt mee, dat het onderhavige onderdeel van artikel 5 in zijn huidige vorm wel degelijk voor de belanghebbende particuliere (rechts) persoon nadelige effecten heeft. Bovendien kunnen zich situaties voordoen, waarin ook de mogelijkheid van een beperkte beoordeling als door de Raad bedoeld ontbreekt. De uitspraak van de Afdeling rechtspraak van 14 oktober 1977 (Ten Berge/ Stroink, Administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen, jur. III, blz. 159 e.v.) biedt hiervan een voorbeeld.

De Raad van State stelt vervolgens, dat de voorgestelde wijziging slechts weinig soelaas zou bieden, aangezien de centrale overheid ingevolge de meeste regelingen slechts een «advies» geeft. Meestal zal er dan, aldus de Raad, geen sprake zijn van een beschikking gericht op rechtsgevolg in de zin van artikel 2 van de Wet Arob.

In het midden latend of hetgeen de Raad naar voren brengt inderdaad voor de meeste regelingen geldt – de Raad noemt er twee – wijzen wij erop dat ons voorstel ertoe strekt, de bezwaren verbonden aan de huidige tekst van artikel 5 onder j, zoveel mogelijk weg te nemen. In de door de Raad bedoelde gevallen waarin geen sprake is van een beschikking, komt de toepasselijkheid van artikel 5 onder j niet aan de orde; op die gevallen is ons voorstel uiteraard niet gericht. In de memorie van toelichting hebben wij uitdrukkelijk verwezen naar juris-

prudentie van de Afdeling rechtspraak waarin de huidige tekst van artikel 5 onder j ertoe leidt, dat beroep tegen de in feite doorslaggevend beschikking van de centrale overheid niet ontvankelijk is.

De Raad van State herinnert voorts aan zijn reeds eerder naar voren gebrachte opvatting dat een wettelijke regeling wenselijk is waardoor beroep wordt opengesteld op de raad van beroep, die in de geschillen waarin meestal een medisch deskundig oordeel beslissend is, in het bijzonder zijn toegerust. De Raad heeft hierbij kenmerklijk vooral de uitvoering van de Beschikkingen geldelijke steun huisvesting gehandicaptten op het oog. Voor andere regelingen inzake geldelijke steun op het gebied van de volkshuisvesting en voor rijksbijdrageregelingen op het gebied van het specifieke welzijn zal beroep op de raden van beroep echter, gelet op de aard van de materie, niet in aanmerking komen.

Ten slotte wijst de Raad op het gevaar van rechtsonzekerheid, aangezien gemeentebesturen veelal met de centrale overheid in nadere correspondentie treden. Het is, aldus de Raad, lang niet altijd duidelijk, wanneer het van rijkswege ingenomen standpunt een definitief karakter heeft. Daarmee is ook onzeker of er sprake is van een «besluit gericht op rechtsgevolg».

Het hier door de Raad aangeduide probleem kan zich ook bij allerlei beschikkingen van andere aard voordoen. Naar ons oordeel kan het bepaald geen grond opleveren, om juist de in artikel 5 vervatte uitzondering inzake beschikkingen betreffende financiële bijdragen aan publiekrechtelijke lichamen in haar huidige vorm te handhaven.

Op grond van het vorenstaande menen wij aan het voorstel tot wijziging van artikel 5 onder j (wordt l) te moeten vasthouden.

3. De nieuwe negatieve lijst

3.1. Artikel 86 van de onteigeningswet

In paragraaf 1 van de memorie van toelichting hebben wij opgemerkt dat de vermelding van artikel 86 der onteigeningswet in de huidige negatieve lijst naar ons oordeel overbodig was, omdat artikel 5, aanhef en onder a, der Wet Arob jo. artikel 79 der onteigeningswet Arob-beroep reeds uitsluit. De Raad van State werpt de vraag op of bij het naar voren brengen van deze opvatting voldoende rekening is gehouden met het feit dat bij onthouden van de vereiste goedkeuring de Raad

van State niet wordt gehoord. Inderdaad schrijft artikel 79 van de onteigeningwet het horen van de Raad voor alleen ten aanzien van een Koninklijk besluit tot goedkeuring van het gemeenteraadsbesluit tot onteigening. Dit leidt er overigens ook toe dat de Raad wordt gehoord indien de vereiste goedkeuring gedeeltelijk wordt gegeven en gedeeltelijk wordt onthouden.

De inschakeling van de Raad van State bij beslissingen tot goedkeuring van gemeenteraadsbesluiten tot onteigening strekt ertoe, een zorgvuldige afweging van alle bij de onteigening betrokken belangen, met inbegrip van het openbaar belang van de betrokken gemeente, te bevorderen. Op deze grond zien onze ambtgenoten van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening en van Landbouw en Visserij en wij geen reden ten aanzien van de inschakeling van de Raad van State nog langer verschil te maken tussen Koninklijke besluiten waarbij de vereiste goedkeuring wordt verleend en Koninklijke besluiten waarbij die goedkeuring wordt onthouden. In principiële gevallen waarin een algehele onthouding van goedkeuring wordt overwogen wordt overigens in de praktijk de Raad van State veelal reeds onverplicht gehoord. Gelet op het vorenstaande hebben wij in het wetsontwerp een wijziging van de onteigeningwet op dit punt opgenomen. Deze wijziging zal ertoe leiden, dat voor de toepasselijkheid van artikel 5 aanhef en onder a van de Wet Arob de Koninklijke besluiten waarbij goedkeuring wordt onthouden op één lijn komen te staan met de Koninklijke besluiten waarbij de goedkeuring wordt verleend. Dit heeft tevens tot een wijziging van de memorie van toelichting aanleiding gegeven.

3.2. De Leerplichtwet

De Leerplichtwet behoort tot de in de huidige negatieve lijst opgenomen regelingen waarvan de vermelding zonder meer kan vervullen, omdat er naar huidig inzicht onvoldoende reden bestaat, het Arob-beroep ter zake uit te sluiten. De Raad van State wijst erop dat bezwaren tegen beschikkingen op grond van de artikelen 14 en 15 van deze wet thans aan de orde komen indien een strafzaak ter zake van overtreding van de Leerplichtwet bij de kantonrechter aanhangig is. Deze rechter is, aldus de Raad, vanouds met de perikelen van toepassing van de Leerplichtwet vertrouwd. Op grond hiervan meent de Raad dat ernstig overwogen dient te worden deze wet in

dier voege te herzien dat de kantonrechter ook bevoegd wordt om kennis te nemen van administratieve geschillen ter zake van de toepassing der wet, in elk geval ter zake van de toepassing in de plaatselijke sfeer.

De door Raad gegeven uiteenzetting heeft ons er niet van kunnen overtuigen dat het wenselijk zou zijn, de kantonrechter in dezen met administratieve rechtspraak te belasten. Bij tal van wetten doet zich de situatie voor dat de gewone rechter strafbare feiten berecht die bestaan in het handelen zonder vergunning of vrijstelling, dan wel in strijd met een aan zo'n vergunning of vrijstelling verbonden voorwaarde. Aan deze strafbare feiten liggen uiteraard veelvuldig bezwaren tegen de desbetreffende administratieve beschikking ten grondslag. De omstandigheid dat de gewone rechter bij de berechting van strafbare feiten met een bepaalde materie vertrouwd is, zal geen argument kunnen opleveren om de administratieve rechtspraak op die gebieden aan de in aanmerking komende administratieve rechter te onttrekken. Wij zien dan ook geen aanleiding, aan de suggestie van de Raad van State gevolg te geven.

4. Andere wijzigingen van het wetsontwerp

In artikel II van het wetsontwerp is de nieuwe verkorte negatieve lijst opgenomen, alsmede de bepalingen volgens welke de onderdelen daarvan vervallen zodra de nodige wijzigingen van andere wetten in werking zijn getreden. De stand van zaken bij de voorbereiding van de desbetreffende andere wetsontwerpen maakte het nodig in artikel II en de memorie van toelichting enige wijzigingen aan te brengen. Voor zover de indiening van deze wetsontwerpen op zeer korte termijn te verwachten is, hebben wij in het wetsontwerp de datum van Uw boodschap opengelaten. Bij nota van wijzigingen zal het wetsontwerp zodra mogelijk op deze punten worden aangevuld. In andere gevallen is bepaald dat de desbetreffende onderdelen van de nieuwe negatieve lijst vervallen op een bij Koninklijke besluit te bepalen tijdstip. Een en ander heeft uiteraard tevens consequenties voor de memorie van toelichting.

In de overgangsbepaling van artikel IV (was III), derde lid, is nog een ommissie hersteld. Aan het slot is naast artikel II, tweede lid, alsnog het derde lid van dat artikel vermeld.

Ten slotte bleek het nodig, in de nieuwe tijdelijke negatieve lijst alsnog

de Machtigingswet inschrijving studenten te handhaven. In de memorie van toelichting was opgemerkt dat deze wet niet in de negatieve lijst zou behoeven te worden opgenomen, omdat zij in beginsel op 31 augustus 1981 vervalt; het voornemen bestond om bij een eventueel voorstel tot verlenging van de werkingsduur van deze wet tevens voorstellen te doen omtrent de rechtsbescherming ter zake van op deze wet steunende beslissingen. In het inmiddels bij Uw boodschap van 22 april 1981 ingediende ontwerp van Wet houdende verlenging van de Machtigingswet inschrijving studenten (16 745) is evenwel volstaan met een eenvoudige verlenging van de werkingsduur van de Machtigingswet tot 31 augustus 1982. Onze ambtgenoten van Onderwijs en Wetenschappen en van Landbouw en Visserij hebben in de memorie van toelichting een nieuwe wettelijke regeling van dit ontwerp ter vervanging van de thans nog met een jaar te verlengen tijdelijke regeling aangekondigd. Gelet hierop menen wij, dat de Machtigingswet in de nieuwe negatieve lijst kan worden opgenomen met de bepaling dat deze vermelding vervalt op 31 augustus 1982. Het wetsontwerp en de memorie van toelichting hebben wij in deze zin aangepast.

Wij veroorloven ons U in overweging te geven, het hierbij gevoegde gewijzigde ontwerp van wet en de daarmee in overeenstemming gebrachte, overeenkomstig het vorenstaande gewijzigde memorie van toelichting met bijlage aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter

De Minister van Binnenlandse Zaken,
H. Wiegel